

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 640/2024-36

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavných sťažnostiach sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody a Ústave na výkon väzby Ilava, proti postupu Krajského súdu v Banskej Bystrici pri vybavovaní žiadosti sťažovateľa z 2. januára 2023 o vydanie originálov 70 fotografií poškodenej zo súdneho spisu sp. zn. 1T/8/2000 (vedenej pod sp. zn. Rvp 549/2023) a pri vystupovaní JUDr. J. Mikluša ako predsedu senátu (vedených pod Rvp 549/2023, sp. zn. Rvp 814/2023 a Rvp 1813/2023) takto

r o z h o d o l :

1. Ústavné sťažnosti **o d m i e t a** .
2. Žiadostiam o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e** .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavné sťažnosti

1. Sťažovateľ sa prvou ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 27. februára 2023, ktorá bola doplnená podaniami z 20. marca 2023 a 23. novembra 2023, domáha vyslovenia porušenia rovnosti a dôstojnosti v právach podľa čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), zákazu ponižujúceho zaobchádzania podľa čl. 16 ods. 2 ústavy, základného práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti podľa čl. 19 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na rovnosť pred súdom a rovný prístup k súdu a základného práva na rovnaké zaobchádzanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a čl. 47 ods. 3 ústavy, základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a zákazu diskriminácie podľa čl. 14 dohovoru postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1T/8/2000 pri vybavovaní jeho žiadosti z 2. januára 2023 o vydanie, resp. vrátenie originálov

fotografií poškodenej, ktoré sú jeho vlastníctvom (ďalej len „žiadosť“). Sťažovateľ navrhuje zakázať krajskému súdu pokračovať v porušovaní jeho práv a uložiť povinnosť postupovať rovnako u sťažovateľa ako pri inej strane v rovnakom konaní, ktorej boli krajským súdom vrátené originály písomností poškodenej. Žiada zaplatiť 2 000 eur ako náhradu za protiústavné konanie krajského súdu a rozhodnúť o náhrade trov konania pred ústavným súdom.

2. Ústavnému súdu bola 24. marca 2023 doručená druhá ústavná sťažnosť sťažovateľa vo veci porušenia jeho základného práva na rovnosť pred súdom a rovný prístup k súdu a na rovnaké zaobchádzanie podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 12 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, základného práva na právnu istotu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy a základného práva na konanie súdu spôsobom ustanoveným zákonom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy a základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 48 ods. 1 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1T/8/2000, keď (i) umožňuje a dáva priestor JUDr. J. Miklušovi, aby nariadil opätovný výkon trestu odňatia slobody, aby rozhodoval o sprístupnení alebo nesprístupnení súdneho spisu, keď (ii) krajský súd odmieta rozhodnúť o námietke zaujatosti a JUDr. J. Mikluša vylúčiť z konania a keď (iii) v konaní vydáva rozhodnutia bez autorizácie sudcom, bez uvedenia mena zákonného sudcu. Sťažovateľ navrhuje zakázať krajskému súdu porušovať jeho práva a uložiť mu povinnosť zadosťučinenia 3 000 eur.

3. Uznesením ústavného súdu č. k. PLs. ÚS 12/2023-8 z 24. mája 2023 veci vedené ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 549/2023 a sp. zn. Rvp 814/2023 boli spojené na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 549/2023.

4. Sťažovateľ sa treťou ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 21. júla 2023 domáha vyslovenia porušenia základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy, základného práva na ochranu pred iným zneužívaním údajov o svojej osobe podľa čl. 19 ods. 3 ústavy, základného práva na listové tajomstvo, tajomstvo dopravovaných správ a iných písomností a ochranu osobných údajov podľa čl. 22 ods. 1 a 2 ústavy, základného práva na súdnu ochranu a rovný prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 12 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, práva na rozhodnutie svojej veci zákonným sudcom podľa čl. 48 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd postupom krajského súdu, ktorý v konaní sp. zn. 1T/8/2000 dlhodobo umožňuje JUDr. J. Miklušovi (i) oboznamovať sa so súdnym spisom, (ii) konať, určovať postup a rozhodovať v tejto veci, (iii) oboznamovať sa so všetkými písomnosťami, žiadosťami, návrhmi, sťažnosťami a osobnými údajmi sťažovateľa, hoci v tejto veci JUDr. J. Mikluš nie je zákonným sudcom, (iv) v tejto veci nie je zákonný sudca, proti ktorému by sťažovateľ mohol podať námietku zaujatosti. Zároveň navrhuje priznať mu finančné zadosťučinenie 3 000 eur.

5. Uznesením ústavného súdu č. k. PLs. ÚS 25/2023-5 z 27. septembra 2023 veci vedené ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 549/2023 a sp. zn. Rvp 1813/2023 boli spojené na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 549/2023.

6. Vo všetkých ústavných sťažnostiach sťažovateľ zároveň požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Svoju žiadosť odôvodnil svojou nepriaznivou finančnou situáciou, keďže sa dlhodobo nachádza vo výkone nepodmienečného trestu odňatia slobody.

II.

Skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

7. Rozsudkom krajského súdu sp. zn. 1T/8/2000 z 24. mája 2000 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4To/45/2000 z 25. októbra 2000 bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1 a 2 písm. f) Trestného zákona účinného v čase skutku. Sťažovateľovi bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 23 rokov so zaradením do tretej nápravno-výchovnej skupiny, z výkonu ktorého bol podmiennečne prepustený uznesením Okresného súdu Trenčín sp. zn. 6Pp/95/2016 z 28. júla 2016. Rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 5Tk/2/2017 z 13. septembra 2017 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 5To/104/2017 z 21. novembra 2017 bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1 a 3 písm. a) Trestného zákona v znení účinnom v čase skutku, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody na doživotie. Uznesením Okresného súdu Trenčín sp. zn. 6Pp/95/2016 z 8. februára 2019 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 3Tos/31/2019 z 15. apríla 2019 bolo vyslovené, že sťažovateľ sa neosvedčil v skúšobnej dobe podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody, a preto vykoná zvyšok trestu vo výmere 5 rokov a 6 mesiacov.

8. Sťažovateľ žiadosťou z 2. januára 2023 navrhol, aby si krajský súd pre potreby archivácie vyhotovil vlastné fotokópie poškodenej a založil ich do súdneho spisu, keďže tak už postupoval pri inej strane v tomto trestnom konaní. Krajský súd ale nevyhovel žiadosti sťažovateľa a nevrátil mu originály fotografií poškodenej.

9. Podľa názoru sťažovateľa sa krajský súd vôbec nezaoberal jeho žiadosťou, neoboznámil sa s jej obsahom, nemal predstavu, o čo žiadal. Ignoroval jej meritum a nevysporiadal sa s ňou, čím došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu, na spravodlivé súdne konanie a k ponižujúcemu zaobchádzaniu vo vzťahu k nemu. Takéto konanie a absurdná odpoveď ponižuje a popiera aj ľudskú dôstojnosť sťažovateľa. Pri inej strane v tom istom trestnom konaní krajský súd vrátil originál písomností a do súdneho spisu založil ich čiernobiele fotokópie.

10. V súvislosti s porušením čl. 48 ods. 1 ústavy sťažovateľ opisuje postup sudcu JUDr. J. Mikluša, ktorý „vystupuje ako predseda senátu“, keďže vydal príkaz na nariadenie výkonu zvyšku nepodmiennečného trestu odňatia slobody po tom, ako sa sťažovateľ neosvedčil v skúšobnej dobe podmiennečného prepustenia, vybavoval sťažovateľovu žiadosť o preštudovanie súdneho spisu z 1. augusta 2022 odpoveďou z 18. augusta 2022. Po podaní námietky zaujatosti však sťažovateľovi krajský súd neoznámil meno nového sudcu, ale všetky oznámenia a odpovede podpisuje neznáma osoba [REDAKOVANÉ]. Podpredsedníčka krajského súdu v odpovedi na prešetrenie vybavenia sťažnosti z 20. septembra 2022 uviedla, že JUDr. J. Mikluš nie je zákonným sudcom, ktorý koná v tejto veci. Následne sťažovateľovi neboli doručené žiadne rozhodnutia autorizované JUDr. J. Miklušom, ktorý sa prezentoval ako predseda senátu. Odvtedy mu doručované oznámenia podpisuje len [REDAKOVANÉ]. Podľa sťažovateľa je absurdné, aby uvedený sudca bol chvíľu predsedom senátu, o pár dní nebol, ale potom bol znovu. Ak je zákonným sudcom, krajský súd mal rozhodovať o sťažovateľovej námietke zaujatosti z 22. augusta 2022 na jeho vylúčenie z konania. Je porušením čl. 48 ods. 1 ústavy, ak sa sudca JUDr. J. Mikluš tituluje predsedom senátu a keď zároveň krajský súd tvrdí, že nie je zákonným sudcom.

11. V druhej ústavnej sťažnosti sťažovateľ bližšie opisuje postup krajského súdu v nadväznosti na jeho žiadosť z 1. augusta 2022 o sprístupnenie súdneho spisu. Odpoveď z 11. augusta 2022 podpísaná JUDr. J. Miklušom mu bola doručená 17. augusta 2022, pričom „za správnosť vyhotovenia je uvedená a podpísaná [REDAKOVANÉ]“. Následne zaslal krajskému súdu sťažnosť na nezákonné konanie JUDr. J. Mikluša a námietku zaujatosti – vylúčenie z konania. Počas štúdia súdneho spisu (13. október 2022) sťažovateľ zistil, že už v roku 2019 JUDr. J. Mikluš ako predseda senátu dával príkaz inému pracovníkovi, aby nariadil výkon nepodmienečného trestu odňatia slobody z dôvodu neosvedčenia sa v dobe podmieneného prepustenia. Pri štúdiu súdneho spisu sp. zn. 5Ntok/2/2003 sťažovateľ (13. január 2023) zistil, že JUDr. J. Mikluš opäť vystupuje ako predseda senátu, pretože sa v ňom nachádza jeho odpoveď (č. l. 69) na žiadosť predsedu krajského súdu (č. l. 68), aby vysvetlil dôvody nesprístupnenia súdneho spisu sp. zn. 5Ntok/2/2003. Sťažovateľ 23. januára 2023 požiadal o vyhotovenie fotokópií č. l. 68 a 69 a krajský súd mu podaním z 28. februára 2023 odmietol vyhotoviť fotokópie. Túto skutočnosť krajský súd odôvodnil tým, že trestná vec je právoplatne skončená a krajský súd ich nebude vyhotovovať, pokiaľ na to nebude dôvod ako obnova konania alebo dovolanie. Tento oznam je opäť bez autorizácie, podpisu a identifikácie zákonného sudcu a podpísaná je iba [REDAKOVANÉ].

12. Sťažovateľ poukazuje na nejednotný prístup krajského súdu, ktorý porušuje právnu istotu a právo na zákonného sudcu. JUDr. J. Mikluš raz vystupuje, koná, podpisuje sa a rozhoduje ako predseda senátu, keď nie je zákonným sudcom a nebol dôvod posudzovať jeho zaujatosť. Ak JUDr. J. Mikluš nikdy nebol a nie je predsedom senátu, nemal právo konať a rozhodovať. Preukázateľne však rozhodoval, keď nariadil výkon nepodmienečného trestu odňatia slobody, rozhodol o sprístupnení súdneho spisu, podával vysvetlenie nesprístupnenia súdneho spisu sp. zn. 5Ntok/2/2003. Krajský súd mu umožňuje a dáva priestor, aby bez opory v zákone konal a rozhodoval ako zákonný sudca, aby sa tituloval a podpisoval ako predseda senátu. Tým krajský súd porušuje právo na rovnosť pred súdom a rovný prístup k súdu a právo na rovnaké zaobchádzanie. Ak zákonným sudcom bol a je JUDr. J. Mikluš, krajský súd bol povinný zaoberať sa sťažovateľovou námietkou zaujatosti na jeho vylúčenie z konania, čo sa však nestalo.

13. V tretej ústavnej sťažnosti sťažovateľ uplatňuje v zásade rovnaké námietky vo vzťahu k osobe JUDr. J. Mikluša, ktoré už predostrel v druhej ústavnej sťažnosti. Sťažovateľ navyše poukázal na odpoveď krajského súdu z 19. júna 2023, v ktorej okrem iného uviedol, že *«ak ste sa sťažoval na kvalitu fotokópií, sudca JUDr. Jozef Mikluš skonštatoval, že kvalita fotokópií je na požadovanej úrovni a pokiaľ nebude dôvod (obnova konania, dovolanie) nové kópie fotiek sa nebudú vyhotovovať. Nie je teda pravdou, že by súdna tajomníčka konala „zlomyselne a svojvoľne“»*. Sťažovateľ upriamil pozornosť na skoršie oznámenie krajského súdu z 28. februára 2023, v ktorom podľa sťažovateľa chýba autorizácia, podpis a autorizácia zákonného sudcu, čím krajský súd úmyselne zavádza sťažovateľa, že autorom daného oznámenia je [REDAKOVANÉ]. Z daného oznámenia krajského súdu má preto vyplývať, že to bol práve JUDr. J. Mikluš, ktorý skonštatoval, že *„kvalita fotografií je na považovanej úrovni a súd nebude ďalšie vyhotovovať. Trestná vec je právoplatne skončená, takže súd nebude vyhotovovať ani ďalšie Vami požadované materiály, pokiaľ na to nebude dôvod (obnova konania, dovolanie)“*. Až 19. júna 2023 teda krajský súd „doznal“, že vo veci rozhodol JUDr. J. Mikluš, ktorý nebol zákonným sudcom a ktorý pri vybavovaní oznámenia z 28. februára 2023 „konal v utajení“. Krajský súd preto úmyselne zatajil meno sudcu, ktorý vo veci

skôr rozhodol, a preto takýto jeho postup sťažovateľ považuje za absolútne neprijateľný, nezákonný a ústavne neudržateľný.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

14. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K žiadosti sťažovateľa:

15. Ústavný súd sa oboznámil s oznámením z 27. januára 2023 (ďalej len „oznámenie“), ktorým krajský súd reagoval na žiadosť sťažovateľa, aby v kontexte jeho obsahu vyhodnotil obsah námietok prezentovaných sťažovateľom v ústavnej sťažnosti.

16. Krajský súd uviedol, že zo súdneho spisu sp. zn. 1T/8/2000 bolo zistené, že v minulosti sťažovateľ podal viacero (5) žiadostí o vrátenie vecí, prípadne o zničenie vecí tvoriacich dôkazné prostriedky, pričom týmto žiadostiam nebolo vyhovené. Krajský súd preto, pridržiavajúc sa svojich doterajších právnych názorov, oznámil sťažovateľovi, že videokazety VHS, písomnosti poškodenej, ako aj fotoalbum obsahujúci 70 originálov fotografií poškodenej zostávajú naďalej ako veci usvedčujúce k jeho spisovému materiálu sp. zn. 1T/8/2000.

17. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

18. Z oznámenia implicitne vyplýva, že o žiadosti o vydanie originálov fotografií poškodenej sťažovateľa bolo už právoplatne rozhodnuté, a preto o nej krajský súd už opätovne nerozhodoval z dôvodu prekážky *res iudicata*. Podľa názoru ústavného súdu preto postup krajského súdu nenesie známky arbitrárnosti alebo svojvôle a z ústavného hľadiska je udržateľný a akceptovateľný, a preto ním nemohlo dôjsť k porušeniu práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Zároveň prezentovaná sťažnostná argumentácia sťažovateľa nie je spôsobilá spochybníť ústavnú udržateľnosť postupu krajského súdu. Z už uvedených dôvodov ústavný súd preto ústavnú sťažnosť odmietol v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

19. Sťažovateľ namietal aj zásah do svojich práv podľa čl. 12 ods. 1, čl. 16 ods. 2, čl. 19 ods. 1, čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 14 dohovoru porušením práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, v súvislosti s ktorými dospel ústavný súd k záveru o ich zjavnej neopodstatnenosti, uvedený záver platí rovnako aj na označené práva sťažovateľa. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

20. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, podľa ktorej matke poškodenej krajský súd vrátil originál písomností a do súdneho spisu založil ich fotokópie, pričom v prípade sťažovateľa krajský súd takýmto spôsobom nepostupoval, ústavný súd uvádza, že sťažovateľ podal 11. decembra 2000 žiadosť o vydanie videozáznamu na VHS, originálov fotografií poškodenej a nedatovaného listu poškodenej z 9. októbra 1998 adresovaného sťažovateľovi. Sťažovateľovi neboli vydané originály fotografií poškodenej, ani videozáznam na VHS. Proti danému uzneseniu krajského súdu sťažovateľ podal sťažnosť, ktorá bola uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3To/10/2001 zo 7. marca 2001 zamietnutá.

21. Z princípu subsidiarity vo vzťahu ústavného súdu k všeobecným súdom v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že v prípade konania pred všeobecnými súdmi musí sťažovateľ ochranu svojich základných práv a slobôd vráťane argumentácie s tým spojenej uplatniť najskôr v tomto konaní a až následne v konaní pred ústavným súdom. Pokiaľ sťažovateľ pri ochrane svojich základných práv a slobôd uplatní až v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, avšak nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, je potrebné konštatovať, že riadne nevyčerpal dostupné právne prostriedky na ochranu svojich práv (§ 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde). S takýmto postupom sťažovateľa je spojený právny následok neprípustnosti jeho ústavnej sťažnosti.

22. Z vyžiadaného spisu vyplýva, že o vrátení originálov písomností matke poškodenej sa sťažovateľ dozvedel z uznesení krajského súdu z 28. novembra 2000 (doručené sťažovateľovi 8. decembra 2000) a z 22. decembra 2000 (doručené sťažovateľovi 9. januára 2001), ktorými tiež neboli vydané originály fotografií poškodenej jej matke a ani sťažovateľovi. Sťažovateľ podal sťažnosť proti uzneseniu krajského súdu z 22. decembra 2000 „v prospech matky poškodenej“ a zároveň žiadal, aby originály fotografií poškodenej boli vydané matke poškodenej na znak dobrej vôle. Vo vzťahu k videozáznamu na VHS sťažovateľ žiadal, aby krajský súd nariadil jeho zničenie. Námietku o rozdielnom zaobchádzaní s matkou poškodenej a so sťažovateľom preto mohol sťažovateľ predniesť v sťažnosti proti uzneseniu krajského súdu z 22. decembra 2000, pričom túto možnosť nevyužil.

23. Keďže je úlohou nielen ústavného súdu, ale aj všeobecných súdov poskytovať ochranu základným právam, ústavný súd v duchu zásady sebaobmedzenia s ohľadom na princíp subsidiarity vo vzťahu k všetkým v bode 1 uvedeným právam zo strany sťažovateľa okrem namietaného základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde pre neprípustnosť (§ 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

III.2. K vystupovaniu JUDr. J. Mikluša ako predsedu senátu:

24. Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti konštantne uvádza, že ústavnú sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 62/02), a preto jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 124 zákona o ústavnom súde.

25. Podľa § 124 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo

oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

26. Ústavný súd poukazuje na list krajského súdu sp. zn. 1SprS/47/2022 z 20. septembra 2022 označený ako „*Prešetrenie vybavenia sťažnosti - odpoveď*“, na ktoré poukázal aj sťažovateľ. V súvislosti s „*námietkou zaujatosti – vylúčenie predsedu senátu J. Mikluša z konania sp. zn. 1T/8/2000*“ podanou sťažovateľom v ňom podpredsedníčka krajského súdu uviedla, že vec vedená pod sp. zn. 1T/8/2000 je skončená a archivovaná. Z tohto dôvodu JUDr. J. Mikluš nie je zákonným sudcom, ktorý koná v tejto veci, a preto nie je dôvodné ani posudzovanie jeho prípadnej (ne)zaujatosti.

27. O skutočnosti, že JUDr. J. Mikluš nie je v tejto veci zákonným sudcom a že krajský súd nebude konať o námietke zaujatosti, sa sťažovateľ dozvedel 23. septembra 2022, keď mu bolo doručené v predchádzajúcom bode uvedené oznámenie krajského súdu. Túto skutočnosť ústavný súd zistil v súčinnosti s krajským súdom. V zmysle § 124 zákona o ústavnom súde posledným dňom na podanie ústavnej sťažnosti, v ktorej by sťažovateľ namietal uvedené skutočnosti, bol preto 23. november 2022 (streda). Prvá ústavná sťažnosť bola podaná na poštovú prepravu 22. februára 2023 a ďalšie jeho ústavné sťažnosti, ktorými *de facto* rozšíril svoju argumentáciu vo vzťahu k vystupovaniu JUDr. J. Mikluša ako predsedu senátu, boli podané na poštovú prepravu 22. marca 2023, resp. 19. júla 2023.

28. Prvú ústavnú sťažnosť, v ktorej sťažovateľ argumentoval, že JUDr. J. Mikluš nie je v tejto veci zákonným sudcom a že krajský súd nekonal o jeho námietke zaujatosti, i ďalšie jeho ústavné sťažnosti sťažovateľ preto podal po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty uvedenej v § 124 zákona o ústavnom súde. V prípade podania ústavnej sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03).

29. Z tohto dôvodu ústavný súd odmietol prvú ústavnú sťažnosť, v ktorej sťažovateľ argumentoval, že JUDr. J. Mikluš nie je v tejto veci zákonným sudcom a že krajský súd nekonal o jeho námietke zaujatosti, i ďalšie jeho ústavné sťažnosti vo vzťahu k namietanému porušeniu jeho práv podľa čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1, čl. 19 ods. 2 a 3, čl. 22 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 1 listiny ako podané oneskorene podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde.

30. Nad rámec ústavný súd uvádza, že sťažovateľ žiadal krajský súd aj o vyhotovenie 70 fotokópií fotografií poškodenej. Tejto žiadosti krajský súd čiastočne vyhovel, vyhotovil a zaslal sťažovateľovi 54 fotokópií fotografií poškodenej, na ktorých nie je zaznamenaná v nahej podobe.

31. Krajský súd ale zamietol jeho žiadosť o poskytnutie fotokópií fotografií poškodenej v nahom vyobrazení v počte 16 kusov, čo malo podklad vo vyjadrení psychológa Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Ilava, v ktorom sťažovateľ vykonáva jemu uložený trest. Ako vyplýva z uznesenia

ústavného súdu č. k. IV. ÚS 14/2023-15 z 10. januára 2023, psychológ uviedol, že prezeranie fotografií, na ktorých je poškodená nahá, by mohlo u sťažovateľa prispieť len k posilneniu a upevneniu nezdravých vzorcov jeho myslenia a správania, ktoré stáli v pozadí jeho trestnej činnosti. Takýto postup krajského súdu, ktorý z už uvedených dôvodov neposkytol sťažovateľovi 16 fotokópií fotografií poškodenej, ústavný súd nevyhodnotil ako ústavne neutržateľný (I. ÚS 91/2023, II. ÚS 177/2023).

32. Keďže ústavné sťažnosti sťažovateľa boli odmietnuté ako celok, rozhodovanie o ďalších jeho návrhoch v uvedených veciach stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

33. Ústavný súd tiež dospel k záveru, že v danom prípade u sťažovateľa nie sú splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Z obsahu ústavnej sťažnosti a výsledku jej posúdenia ústavným súdom je totiž zrejmé, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 631/2017). Keďže nebol splnený jeden z predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom zakotvený v § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde, žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhovet.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. novembra 2024

Róbert Šorl
predseda senátu